

Legenda ciobanului cu oile pe lună

Nicu Hăloiu

Legenda ciobanului cu oile pe lună

...

Eu văd munții suindu-se la cer,
cu-a lor păduri țâșnindu-se din stânci,
dar timpul roade în rânjet efemer,
munți și păduri, care cu totul pier,
ridați de nori, cu-ai lor torenți adânci!

...

Și jos la poale, timpul aduce moarte,
uscând cu vântul și arzând cu soare
și din prăvălirea stâncilor crăpate,
se naște floarea, ce fără munte, moare!

...

Pășuni apar, săltate-n fir de iarbă,
ciobani coboară, turma să-și ascundă,
la umbră deasă, când soare dă să fiarbă,
sub stâncă mare, când nori de sus, inundă!

...

Dar un caval se-aude, într-un răgaz de vânt,
cu glasul-i răgușit, mai că atinge cerul,
îngeri ascultă duși, privind către pământ,
săltând ușor la cer și turma și oierul!

...

De-atunci se văd, în nopți cu lună plină,
ciobanul și-a lui turmă, pe discul lucitor,
și se aude grav, când bolta e senină,
curgând dintr-un caval, un tânguit de dor!